

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ

СЛЕДСТВЕН ПРОТОКОЛ

chitanka.info

— Обвиняемий Лука Матеев Марков! Вие се намирате пред следователя. Така. Име, презиме и фамилно име?

— Лука Матеев Марков, другарю следовател.

— Гражданино следовател! Така. Разкажете сега, кога, къде, как, защо, колко, с чия помощ и какви видове обувки откраднахте. Самопризнанието има значение на смекчаващо вината обстоятелство. Така. Започнете!

— Такова...

— Без такова-онакова! Започнете!

— Ами беше вторник...

— Почни от понеделник и не изпускай нищо! Аз зная всичко!

— В понеделник отидох на работа. Камионът не щеше да пали, ама къде ще иде, запали. Ходих в Пловдив, макар че не ми се ходеше, ама къде ще идеш, пращат те и заминавай. Викам си, довечера пак ще закъснея и жената пак ще ми се кара. И наистина закъснях, прибрах се по тъмно и жената ми се кара: къде ходиш, по кое време се връщаш, аман от твоите пътувания...

— Така. После?

— Легнах да спя.

— Нещо друго да си правил?

— Какво? Да не намекувате...

— Обвиняемий Лука Матеев Марков! Вие се намирате пред следователя! Разкажете как откраднахте обувките, имахте ли съучастници и при какви обстоятелства извършихте деянието. Намирате се в съда! Аз съм съдебен следовател!

— На другия ден се шлях из града. Мотахме се с дреболии, туй-онуй, колата работеше идеално. След работа срещнах Рачо. Рачо Самораслото. Извинявайте, така му е прякора. Той ми вика: ела да сръбнем по чашка. Викам му, що да не сръбнем! Сръбнахме и по две. Да не кажа по три. После аз го изпратих, после той ме изпрати, после пак се върнахме, щото приказката, нали, тръгна, после той пак...

— Без разтакаване! После?

— Прибрах се и жената ми се кара, че съм пил. Аман, вика, една вечер не си се прибрал, разтакаваш се по цял ден с камиона, че и вечер! А аз изобщо не съм се разтакавал, бяхме в кръчмата с Рачо.

— Кога извършихте кражбата, обвиняеми?

— На другия ден пак срещам Рачо. Голям саморасляк, другарю следовател! Извинявайте — гражданино следовател. Ела, вика, да се почерпим. Жената, викам, пак ще се кара. Ти, вика, една жена ли ще слушаш! Прав си, викам, няма да я слушам. Влизаме в кръчмата, а там един мъж с мустаци, ама хубави, мексикански, малко приличат на вашите, другарю следовател.

— Без илюзии, обвиняеми! Така.

— Рачо ме води при него. Бием ръка, а онзи: о, ти не беше ли син на Луката, дете беше кантарджия в „Топливо“? Бях, викам. А дядо ти не беше ли едно време джамджия тука, през две улици? Беше, викам. А ти не беше ли преди няколко години пощаджия на жълтата кола? Бях, викам. Е, познавам ли те? — вика. — От мъничек те зная, добро момче беше, идвал съм у вас, дърпал съм ти ушите. Брей, вика, какви умни очи имаше, с един откровен поглед...

— Обвиняемий!...

— Така вика, другарю следовател, аз какво съм виновен, не съм го карал! Ако дойде, и на тебе ще каже същото... Та той ни вика: ще пиете ли по едно от мене? Ще прием, викаме. Пихме. После Рачо вика: сега по едно от мене? Готово! Пихме. После онзи с мустаците: още по едно от мене! Няма да се караме, пихме. После пак дойде моя ред, но Рачо почна отначало и пак я завъртяхме. Добре, но онзи иска да бъде последен, вика, последното е у мене...

— И какво стана последно?

— Напихме се. То туй и трябваше да се очаква, другарю следовател.

— Така, правилно. И след това?

— После ли?

— След това, казах!

— След това не помня.

— А, ще си спомниш!

— Аха, спомних си! После се прибрах, ама късно, и едната ми обувка я нямаше. Нищо чудно да е останала под масата, щото имам навик да се събувам. И изчезнала. Може някой да я е свил.

— Обвиняемий Лука Матеев Марков! Разкажете как откраднахте обувките! Така!

— На другия ден прекарвах обувки за търговските складове. Така.

— Браво! После?...

— Цял ден прекарвах, не ми е за пръв път. Аман от обувки, сънувам ги, повдига ми се от миризмата им! Но не съм пипнал нито една! Как тъй ще посегна, другарю следовател, то е държавно, народно. Има и милиция, следователи. Че аз, както ги прекарвам всяка седмица, ако река да заделям за мене, трябва да отворя магазин! Пък и какво да ти намаже окото, правят ги едни уж модни, а не можеш да си пъхнеш крака. Тесни — имам мазоли от тях!

— Обвиняемий Лука Марков Матеев!

— Лука Матеев Марков, другарю следовател.

— Гражданино следовател!

— Извинявай, другарю следовател, навик. Толкоз години и не мога да свикна. Имам колеги, с първото влизане и направо: „гражданино следовател“.

— Не ме прекъсвай! Разкажи, как открадна обувките!

— На другия ден...

— Тогава ли стана?

— На другия ден гресирах колата, мих я и въобще не съм помислял за обувки.

— Кога извършихте кражбата, Лука Марков Матеев!

— Лука Матеев Марков...

— Млъкни! Чух! Все от евангелието сте! Ти си призна още в началото как се казваш. Веднага започни за обувките: кога, как, защо, колко, с чия помощ и при какви обстоятелства! Така, почни!

— На другия ден...

— Само да не е било този ден!

— Не съм ходил на работа, другарю следовател. Водих жената на доктор. Нищо й нямаше, а изведнъж: свят ми се вие! Тя има ниско кръвно...

— Кога откраднахте обувките, обвиняемий? Кога?

— На другия ден...

— Какво пак „на другия ден“! Цяла седмица мина!

— На другия ден беше неделя, другарю следовател.

— Какво като е било неделя? Да не си светия, че не работиш в празник! Да не ти е почивен ден в занаята?...

— Почивен ден, другарю следовател. Почивах, като всички хора. Но понеже бяхме...

— Не срещна ли случайно Самораслото?
— Случайно не съм го срещал.
— Признай! Вие сте се търсили непрекъснато!
— Не го срещнах случайно, той дойде у дома с бутилката.
— Защо не призна веднага!
— Ама нали питаш...
— Млък! Пак ли почваш! С кого крадохте обувки? Сам не си бил, двама сте били!
— С него пихме, другарю следовател.
— Тогава с кого крадохте обувките?
— Кои обувки?
— Дето ги крадохте! Никога ли не си крал обувки? Няколко чифта само, бре! Толкова ли си некадърен, едни обувки да не можеш да откраднеш! Казвай!
— Неделята не съм крал обувки, другарю следовател. Давам ти честна дума!
— Обвиняемий, за последен път те питам: крадохте ли обувки?
— Ама кога, другарю следовател?
— Когато и да е! Където и да е! Колкото и да са! Няма значение дали е понеделник, вторник или сряда, сутрин рано или през нощта, зиме, лете, делник, празник, тесни, широки, шити, лепени, с гъон, с мукава, с връзки, без връзки... Признай!
— Ама чакай, другарю следовател! Що викаш толкоз? И защо се нервираш за едни прости обувки? Те половината не струват!... Ще ти кажа... Крадох, кой казва, че не съм. Ама не беше в неделята. Кой краде в неделя държавно! И не бях със Самораслото. Той е некадърен човек, дай му да се напие и да почне да те прегръща...
— Престани! Кога беше, колко, къде? И не започвай пак!
— Ама ти питаш за тази седмица и аз ти обяснявам за нея. А тая седмица нищо не е имало. То да не е тъй: дай една бира и подир нея още една. А ти, йок, тази седмица! На следния ден, ама нищо няма на следния ден!
— Кога тогава? Кога?
— То беше миналата година, само че нас ни съдиха. Бяхме с Тенчо Джоба. И хем не си признахме, хем ни осъдиха. Ама адвокатът каза, че като не признаем, по-малко ще ни осъдят. Ами! Лепнаха ни по

година и половина, добре че горе намалиха с шест месеца и с работата, излязохме за...

— Обвиняемий Матей Луканов Матеев! Разкажи за кражбата тази година! Тази година! Тази година!...

— Ама, гражданино следовател...

— Викай ми „другарю следовател“... Викай ми другарю Пеев, Маринчо, каквото щеш ми викай, само признай! Признай!... И не започвай от понеделник, почни от вторник!... Моля ти се!... На колене ти се моля!... Почни от самото начало! От понеделник!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.